

Dilin Sınırları

10 Nisan 2006

Mustafa Altun

İnsanın ne olduğu sorusu daha küçük yaştan beri zihnimi hep meşgul etti! Kimi dünyaya atılmışlık hissiyle bakıp kahreder hayata, anlamı yoktur onun için. Kimi nimet gözüyle bakar, can atar hayatta daha fazla kalmak, hazzını almak için dünyanın, tüm dünya onun olsun ister. Kimi de adına denge dediği, bir hayat benimser. Hem hazzı, hem elemi yaşamalıdır. Sürekli haz, sürekli de elem yoktur onun için.

Velhasıl insanoğlu öyle ya da böyle içinden çıkamadığı bir cendereye hapsolmuş gibidir. Hiç bir insan kendinden kaçamaz. Kendiyle her saniye baş başadır. Uykusunda rüya peşini bırakmaz, uyanır, zihni açılır açılmaz yine hayat iş başındadır. Sürekli zihninde bir aynayla dolaşır. Aynadaki aksine bakıp bakıp anlam çıkarmaya uğraşır. Nafiledir anlam arayışları, çünkü anlam yokluktur, anlam hiçliktir. Tıpkı fizikteki maddenin ne olduğuna dair arayışlar gibi, maddileştirmeye çalışır kendini, somutlaştırır. Ama her somut arkasında devasa bir metafizik alanı içinde barındırır. Bunu inkar etmeye devam eder, gerçeğin salt gerçek olduğundan eminmiş gibidir, ama zihninin derinliklerinden bir ses, şüphe girdaplarına alır çoğu zaman.

İnsan kendi gerçeğiyle yüz yüze kalmıştır. Ve bu gerçek Matrix filmine benzer biçimde onun salt gerçeği olmaktan hep uzak duracaktır. Ta ki biz Platon'un mağara metaforundaki insan gibi ayağa kalkıp gölgelerden kurtulmaya çalışana kadar. Gölge ve simgeler imparatorluğunun sınırlarını aşmadan gerçeğe ulaşamayacaktır insan.

Wittgenstein'in sözü belki bu son cümleye tercüman olacaktır!

"Dilimin sınırları, dünyamın sınırlarıdır."

Dilden çıkamadığımıza göre, dünya dilden ve onunla iç içe olan düşüncelerimizden öte bir dünya değildir aslında. Anlamını bizim verdiğimiz göstergelerin ötesinde bir gerçeğimiz de yoktur. Hadi teslim olun!